

Aires nous (i bons) a la primera Congregació general del Sínode de la Família

Dm, 7/10/2014 per Pere Codina

[Els nous veïns de Diognet](#)

Tant com desconegut, potser no ho és aquest llenguatge. Però ara comencem a escoltar en el terreny concret de la pastoral (d'alt nivell) un llenguatge que abans només podíem escoltar en les altes i inofensives teories o bé en petits tallers pastorals a peu de carrer.

No estàvem gaire acostumats a sentir les coses que avui escoltem en el context del sínode: sinodalitat, parresia, llibertat, o consignes com «parlar clar». Dites ara a l'aula sinodal no semblen de cap manera paraules per arrodonir un discurs, o perquè queda bé dir-les, de cara a la galeria, sinó paraules dites amb contingut i pertinença.

Per exemple, durant la primera Congregació general el Secretari general del Sínode, Cardenal **Lorenzo Baldisseri**, quan [presentava la relació](#) del camí fet fins ara, en destacava les novetats que hi havia: «És evident que la primera novetat concerneix al camí sinodal que ha volgut el Sant Pare.»

Deixa clar, per tant, que el «camí sinodal» de què ell parla no és un detall decoratiu prescindible sinó que és fruit d'una voluntat expressa del Sant Pare. I per si això fos poc, insisteix encara: «En el camí preparatori i en el fet d'estar aquí reunits amb el Bisbe de Roma veiem realitzat l'ensenyament del Papa **Francesc** que no es cansa mai de recordar-nos que 'hem de caminar junts: la gent, els Bisbes i el Papa'». El que dèiem: que fa de bon sentir i més quan es vol que sigui dut a la pràctica...

A l'hora de constatar la bona acollida que la proposta del Sínode ha trobat en tota l'Església a propòsit de l'enquesta, constata que hi ha contribuït també «l'esperit de llibertat i de sinceritat desitjats des del principi. Aquesta àmplia llibertat d'expressió ha de caracteritzar també aquesta assemblea sinodal, ja que expressar les pròpies conviccions sempre és positiu, si es fa amb el degut respecte, caritat i sentit constructiu. Tots som conscients que en la llibertat creix la comunió fraterna, s'enriqueix el debat i s'identifiquen les opcions pastorals més adequades per a la família d'avui.» Per tant, afirma que allò que ha de caracteritzar l'assemblea sinodal ha de ser l'esperit de llibertat i de sinceritat» desitjats des del principi.

Aquests dos punts -la sinodalitat i la llibertat d'expressió- centren també la [breu intervenció](#) del papa Francesc. No em resisteixo a reproduir la segona meitat de les paraules que adreçava als bisbes:

«Vosaltres porteu la veu de les Esglésies particulars. L'Església universal i les Esglésies particulars són d'institució divina; les Esglésies locals enteses així són d'institució humana. Aquesta veu la portareu en sinodalitat. És una gran responsabilitat portar la realitat i els problemes de les Esglésies, per ajudar-les a caminar per aquest camí que és l'Evangelí de la família. Una condició bàsica és aquesta: parlar clar. Que ningú digui: 'Això no es pot dir; es pensaran de mi això o allò...' És necessari dir amb parresia dit tot el que un sent. Després del darrer

Consistori (febrer 2014) , en què es va parlar de la família, un Cardenal em va escriure dient: 'Llàstima que alguns Cardenals no hagin tingut la valentia de dir algunes coses per respecte al Papa, pensant, potser, que el Papa podria pensar una cosa diferent'. Això no va, això no és sinodalitat, perquè és necessari dir tot allò que un sent en el Senyor que ha de dir: sense respectes humans, sense por. I alhora, s'ha d'escoltar amb humilitat i acollir amb cor obert tot el que diuen els germans. Amb aquestes dues actituds s'exercita la sinodalitat. Per això us demano, per favor, aquestes dues actituds de germans en el Senyor: parlar amb parresia i escoltar amb humilitat. I feu-ho amb molta tranquil·litat i pau, perquè el Sínode es desenvolupa sempre cum Petro et sub Petro, i la presència del Papa és garantia per a tots i custòdia de la fe. Estimats germans, col·laborem tots plegats perquè s'afermi clarament la dinàmica de la sinodalitat. Gràcies.»

Queda lluny aquell llenguatge àulic -emmidonat i protocol·lari- d'altres temps. És el que deia al començament, que «sento un parlar que m'és desconegut» (Sl 81, 6), i que per el moment és motiu de joia i d'esperança.